

denfor Naturens Omgreeb, ligesaavel ved en Art af Instinkt kunne fremkomme, som nye Ideer ved et höiere Instinkt eller Inspiration fremkommer hos Geniet. Forfatteren sammenlignede nu den somnambule Tilstand med den geniale, og betragtede begge som en Opvaagen af et indvortes almeent Naturliv, kun at den geniale Tilstand er af langt höiere Art end den somnambule.

Samme Forfatter har ligeledes forelagt Selskabet en Afhandling over Skjönheden. Han viser først, at Skjönheden ikke kan ligge i den blotte Harmonie, men at den beroer paa det i der harmoniske Hele fremtrædende indre Fornuifvæsen. Saaledes er det i levende Væsener Sjælen selv, der er Skjönhedens rette Sæde og Kilde. Dog udfordres til Skjönhed at Sjælen som besjælende Væsen gennemtrænger og fuldelsen lever i sin ydre Form, saa at dennes Harmonie deraf er en Følge. Derpaa afhandler han Sjæleskjönheden selv, og dens tvende Hovedformer: først Livets indvortes individuelle Fylde og Klarhed, der sig selv nok, hviler rolig i sig selv med indvortes Ligevægt og Heelhed, altsaa Harmonie: dernæst Sindets fuldkomne Hengivenhed i Gud, hvor Herrens Fred opfylder hele Sjælen, og giver den en himmelsk Mildhed og Reenhed. Efter at have oplyst dette med Exempler, öste af Poesien og de dannende Kunster, viser Forf. at overalt gennem hele Naturen, i Farver og Toner, i Ædelstene, i Planter og Dyr, Skjönheden er den i en reen og harmonisk Form sig forkyndende og udtrykkende Tilstedeværelse af en höiere, alene for Aandens Öie synlig Væsenhed. Forf. slutter med nogle Betragtninger over Gratie eller Ynde, som Bevægelsernes Skjönhed.

Biskop *Münter*, Commandeur af Dannebrogen, har givet os en Beskrivelse over Rokkestenene paa Bornholm. Iblandt de vigtigste Mindesmærker fra den Tid da Celtene havde udbredt sig over en stor Deel af det vestlige og sydlige Europa, fortjene de saakaldede Rocking-

Stones, Pierres branlantes, som findes i Frankrig, England og Spanien fortrinlig Opmærksomhed. De ere store Steenmasser, der ligge i en saadan Ligevægt paa een, undertiden ogsaa paa to Stene, at de letteligen kunne sættes i en svingende Bevægelse, uden at falde. Enkelte af dem kunne svinge i adskillige Secunder inden Bevægelsen ganske ophører. Deres Bestemmelse i Oldtiden er ubekjendt; men det lider vel neppe nogen Tvivl, at den har været religiøs; og formodentligen vare de, om ikke Symboler af Guddommen, saa dog Orakler, eller maaskee vare de begge Dele tillige. I vort Norden vidste man hidindtil kun med Vished at der fandtes een, nemlig ved Stavanger Kongsgaard i Norge. Om der findes af dem i Sverrig er endnu ikke tilfulde afgjort. Men paa sin Visitatsreise paa Bornholm opdagede Biskop *Münter* to saadanne Stene der paa Öen, og en tredie blev kort derpaa ogsaa funden. De ere alle i Nærheden af hinanden, i den høieste Egn i Landet, som kaldes Almindingen; enhver af dem ligger paa tvende Stene; de have en Bevægelse af 2, 3 til 4 Tommer, de tvende fra Nord til Syd, den tredie fra Nordost til Sydvest, og deres Beliggenhed danner en meget spids, næsten ligebenet Triangel, hvis længste Sider ere 566 og 567 Alen, men hvis Grundlinie ikkun holder 25 Alen. Disse Mindesmærker hidrøre fra den fjerneste Oldtid, og ere uden Tvivl ældre end den Odinske Religion, saa at de maaskee kunne regnes med blandt Grundene til den Formodning, at i den ældste Fortid Celtiske Stammer have nedsat sig i vore Lande.

Professor *P. E. Müller* forelagde Selskabet Resultatet af sine vidtløftige Undersøgelser om Forholdet mellem den ældste tydske og nordiske Poesie; en indviklet Opgave, der meget har sysselsat de tydske Lærde; hvis Lösning giver Vink angaaende de germaniske Folkstammers Herkomst, og i Særdeldshed er vigtig for at bestemme Ælden, Eiendommeligheden og den historiske Betydning af de ældste